

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. D. K., LL.M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2010, č. j. 832/2010-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 4 A 36/2010 - 54, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í

[1] Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, (dále jen „magistrát“) ze dne 25. 6. 2010, sp. zn. S-MHMP 550362/2108, č. j. MHMP 939801/2009, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pro porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích pokuta ve výši 30000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 14 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Stěžovateli bylo rovněž uloženo zaplatit paušální částkou 1000 Kč náklady přestupkového řízení. Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel, rozhodnutím ze dne 27. 10. 2010, č. j. 832/2010-160-SPR/3, zamítlo odvolání stěžovatele a potvrdilo rozhodnutí magistrátu. Stěžovatel podal žalobu, jež byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 4 A 36/2010-54, zamítnuta.

[2] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, ve které současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Návrh odůvodnil značnou újmu při výkonu jeho podnikatelské činnosti. Stal by se zcela závislým na jiných způsobech dopravy než je jeho vlastní motorové vozidlo. To by znamenalo jednak újmu finanční v podobě úhrad za přepravu třetím osobám (hromadná doprava, taxislužba) a jednak újmu v podobě snížení časové efektivity a operativnosti při jeho rozsáhlých a časově velmi náročných podnikatelských aktivitách - nemohl by realizovat řadu podnikatelských příležitostí a jím ovládaný holding developerských společností CENTRAL GROUP by přišel o značné zisky. Stěžovatel je současně přesvědčen, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout jakákoliv újma jiným osobám a nedojde ani k ohrožení žádného důležitého veřejného zájmu.

[3] Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[5] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[6] V daném případě je zřejmé, že stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesměruje proti uložení pokuty ve výši 30 000 Kč, neboť ohledně pokuty (ani) netvrdí vznik jakékoliv nepoměrně či závažnější újmy. Naproti tomu ve vztahu k výroku o zákazu řízení motorových vozidel stěžovatel povinnost tvrzení splnil. Nelze však již konstatovat, že by splnil současně i svou důkazní povinnost, tedy že by navrhl či předložil důkazy, podle nichž by Nejvyšší správní soud mohl posoudit relevanci návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Již to samo o sobě by postačovalo k nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud navíc poukazuje na to, že i z hlediska věcného nebylo možno názory stěžovatele akceptovat. Jak vyplývá z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti týkající se sankce za přestupek spočívající v zákazu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele také s újmu, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu (nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele, že jiným osobám nemůže přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout újma). Nejvyšší správní soud k přiznání odkladného účinku v obdobných případech přistupuje pouze výjimečně, a to zpravidla jen tehdy, je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č. j. 1 As 183/2012-33, ze dne 24. 2. 2012, č. j. 9 As 6/2012-43, nebo ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013-80, všechna, jakož i následně uvedená, dostupná na www.nssoud.cz). Lze sice souhlasit se stěžovatelovým tvrzením, že zákaz řízení motorových vozidel mu výkon „jeho rozsáhlých a časově velmi náročných podnikatelských“ aktivit ztěžuje, avšak, a to budiž zdůrazněno, nikoliv znemožňuje. Po stěžovateli lze požadovat, aby namísto přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přijal/podstoupil příslušná „opatření“ eliminující důsledky jemu zakázaného řízení motorových vozidel, jakkoliv mohou být pro něj nekomfortní a příp. i nákladnější (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 110/2013-44 nebo ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008-103). Stěžovatel sám tvrdí, že ovládá holding developerských společností CENTRAL GROUP; při všeobecně známých a veřejně publikovaných hospodářských výsledcích tohoto holdingu zajisté nemůže být jediným možným řešením stěžovatelových potíží vyplývajících z pravomocně uložené sankce zákazu činnosti užívání veřejné hromadné dopravy či taxislužby, přičemž už vůbec není na místě argumentovat větší nákladovostí těchto způsobů přepravy. Takový argument mohl by mít váhu (a to – obecně řečeno – ještě pouze výjimečně) jen pokud by stěžovatel tvrdil a důkazy podložil, že by bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jeho podnikání musilo být ukončeno.

pokračování

[8] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu